

VERSION HÉBRAÏQUE

פעם אחת כשהייתי בן שבע או שמונה, אמרה לי אמא כשישבנו שנינו על הספסל שלפני האחרון באוטובוס של חברת "המקשר" בדרכנו למרפאה או לחנות לנעלי ילדים כי אמנם נכון שספרים עלולים להשתנות במשך השנים לא פחות מכפי שאנשים משתנים עם הזמן, אבל ההבדל הוא בכך שאנשים, כמעט כולם יעזבו אותך בסופו של דבר לנפשך כאשר יבוא יום שבו שוב לא יפיקו שום תועלת או עונג או עניין או לפחות הרגשה טובה, ואילו הספרים לעולם לא יעזבו אותך. אתה אותם ודאי תעזוב לפעמים, ואחדים מהם אתה ודאי גם תעזוב לשנים רבות, או לתמיד. אך הם, הספרים, גם אם בגדת בהם, הם לעולם לא יפנו לך עורף: בדומייה שלמה ובענווה הם ימתינו לך בספרייה. אפילו עשרות שנים ימתינו. לא יתלוננו. עד אשר לילה אחד, כשתהיה פשוט זקוק לאחד מהם, ולו גם בשלוש בבוקר, ולו גם יהיה זה ספר שאתה הזנחת אותו וכמעט מחית מלבך במשך שנים על שנים, הוא לא יכזיב אותך כי אם יצא מן הספרייה ויבוא להיות עמך ברגע קשה. לא יתחשבן ולא ימצא תירוצים ולא ישאל את עצמו אם כדאי לו ואם מגיע לך ואם אתה עדיין מתאים לו, אלא יבוא מיד כאשר תבקש ממנו לבוא. לעולם לא יבגוד בך.

לפי עמוס עוז, סיפור על אהבה וחושך